

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozen X
t. č. X
sídlem X

proti

žalované: Vězeňská služba ČR, Věznice Stráž pod Ralskem
sídlem Máchova 260, 471 27 Stráž pod Ralskem

o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalované ze dne 25. 1. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Vězeňské služby ČR, Věznice Stráž pod Ralskem ze dne 25. 1. 2021, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 52 Kč ve lhůtě 30 dnů

od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ředitele žalované ze dne 25. 1. 2021, jímž byla zamítnuta jeho stížnost proti rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu žalované ze dne 18. 1. 2021, č. j. X.
2. Označeným rozhodnutím vedoucího oddělení výkonu trestu žalované byl žalobci uložen kázeňský trest podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „ZVTOS“), neboť žalobce vědomě porušil § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS, čímž spáchal kázeňský přestupek podle § 46 odst. 1 ZVTOS. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že požil ve výkonu trestu metamfetamin.

II. Žaloba

3. Žalobce soudu popsal, že se dne 29. 8. 2020 podrobil orientačnímu vyšetření moči s pozitivním výsledkem na metamfetamin. S tímto žalobce zásadně nesouhlasil a žádal prošetření celé záležitosti.
4. Z výpovědí svědků vyslechnutých v rámci kázeňského řízení vyplývá, že je možné, že byla žalobci látka podána jiným odsouzeným a on ji užil nevědomky. Na základě těchto zjištění podal žalobce trestní oznámení na neznámého pachatele na Policii ČR a stížnost ke krajskému státnímu zástupci v Ústí nad Labem pro porušení právních předpisů. Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu však bylo vydáno dříve, než byla tato řízení ukončena.
5. Proti rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu žalované ze dne 10. 11. 2020, kterým byl žalobci uložen kázeňský trest, podal žalobce stížnost, které bylo ředitelem žalované vyhověno. Kázeňský trest mu byl zrušen a věc vrácena k novému řízení. Novým rozhodnutím ze dne 18. 1. 2021 byl žalobci uložen nový kázeňský trest, přičemž odůvodnění tohoto rozhodnutí je téměř totožné s odůvodněním rozhodnutí zrušeného. Liší se pouze v tom, že v rámci dalšího šetření byli vyslechnuti noví svědci, jejichž výpovědi však dle odůvodnění nebyly předmětem šetření v rámci kázeňského řízení. Přestože nedošlo k žádné změně, byl mu uložen nový kázeňský trest, který byl odůvodněn stejně jako v dříve zrušeném rozhodnutí.
6. Žalobce též tvrdil, že nedošlo k řádnému prošetření celé záležitosti. Několik na sobě nezávislých institucí shledalo v celém řízení značené pochybnosti. Důkazy, které svědčily v jeho prospěch, nebyly brány v potaz. Namítal, že je celé řízení zmatečné, kdy byl jeden kázeňský trest zrušen pro nedostatečné odůvodnění a podruhé uznán jako odůvodněný, přestože odůvodnění těchto rozhodnutí se prakticky neliší. Závěrem žalobce uvedl, že nikdy žádnou zakázanou látku ve výkonu trest neužil a jeho vina nebyla žalovanou dostatečně prokázána.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí o uložení kázeňského trestu zrušil.

III. Vyjádření žalované

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žalobce byl ve výkonu trestu odnětí

svobody dvakrát testován na přítomnost návykových látek. První test byl proveden dne 11. 6. 2018 s negativním výsledkem. Druhým testem ze dne 29. 8. 2020 byla prokázána přítomnost metamfetaminu v těle žalobce. Konfirmačním vyšetřením vzorku provedeným v Krajské nemocnici Ústí nad Labem a.s. byl nález potvrzen. Na základě prokázaného požití návykové látky bylo provedeno rozsáhlé šetření celého případu a to jak v rovině přestupkové, tak v rovině trestněprávní.

9. V přestupkovém řízení byly provedeny všechny důkazy vztahující se ke spáchanému přestupku, včetně důkazů navrhovaných žalobcem. Ke zjištěným skutečnostem se žalobce opakovaně vyjadřoval. Žalovaná proto nesouhlasí s tvrzením, že by věc nebyla řádně prošetřena. Žalobce sice popřel vědomé požití drogy, na svou obhajobu ale neuvedl žádné významné skutečnosti. Navrhl toliko výslech dalších svědků.
10. Úkony podle trestního řádu zahájilo oddělení prevence a stížností dne 17. 9. 2020. Téhož dne byl vyslechnut na úřední záznam o podání vysvětlení i sám žalobce. Nelze proto tvrdit, že by nebyl vyslechnut jako hlavní aktér. Taktéž není pravdou, že Policie ČR neukončila šetření žalobcova oznámení. Z policejního spisu vyplývá, že věc byla dne 10. 9. 2020 postoupena k řešení dle věcné příslušnosti oddělení prevence a stížností žalované, které šetření ukončilo dne 11. 11. 2020 a spis postoupilo Okresnímu státnímu zastupitelství v České Lípě. Dne 18. 11. 2020 byl tento spis vrácen bez dalších pokynů. Šetření podle trestního řádu bylo tedy ukončeno. K námitce neukončení šetření ve věci podnětu dozorujícímu krajskému státnímu zástupci žalovaná uvedla, že do současné doby nebyla v této věci nijak kontaktována, a proto se domnívá, že v přestupkovém řízení nebylo shledáno porušení právních norem.
11. Žalovaná dále uvedla, že bylo provedeno rozsáhlé šetření a dokazování. Všechny důkazy byly provedeny a není tak pravda, že by bylo celé šetření provedeno pouze okrajově se snahou poškodit žalobce. Ani jeden důkaz nepotvrdil tvrzení žalobce, že mu někdo vhodil do jeho pití nebo jídla drogu. Všichni jím navržené svědci byli vyslechnuti, on sám nikoho neviděl. Ostatně ani žádný jiný z vyslechnutých odsouzených takovou skutečnost netvrdil. Pouze ods. X tvrdil, že ve čtvrtek viděl ods. X, jak na kulturní místnosti něco nasypal do nádoby stojící na stole. Nejednalo se ovšem o nádobu patřící žalobci. Dále uvedl, že si není jist, zda to byla droga a že se původně domníval, že se jednalo o cukr. K výpovědi ods. X žalovaná uvedla, že zde není ani časová shoda. Žalobce tvrdí, že ovlivnění pociťoval v pátek, ne ve čtvrtek. Není ani žádný důkaz, že by žalobce obsah nádoby vypil. Naproti tomu ods. X ve své výpovědi popřel, že by do nádoby cokoli nasypal. Ani jeden z důkazů, které byly provedeny, se tedy neshoduje s tvrzením žalobce. Naopak řada důkazů byla vyvrácena. Je proto zcela prokázáno, že žalobce drogu užil.
12. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Zjištění ze správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 29. 8. 2020 v 11:25 hod. bylo u žalobce na základě podezření ze zneužití omamných a návykových látek provedeno orientační toxikologické vyšetření tělních tekutin. Orientační detekční soupřavou byla vykázána pozitivita na zneužití látky MET. Odebraný vzorek moči byl postoupen k toxikologickému vyšetření do toxikologické laboratoře Krajské nemocnice Ústí nad Labem a.s., kde byla prokázána pozitivita na metamfetamin a amfetamin.
14. V kázeňském řízení byli vyslechnuti svědci ods. X, ods. X, ods. X, ods. X a ods. X. Dne 10. 10. 2020 byl žalobce seznámen s důkazními prostředky a byla mu dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu. Žalobce se k věci vyjádřil tak, že

metamfetamin vědomě nepožil a domnívá se, že mu drogu musel někdo podstrčit do pití nebo do jídla. K věci byli vyslechnuti svědci, konkrétně dne 15. 10. 2020 ods. X, který uvedl, že nic neviděl a neví, že by žalobce něco bral, slyšel ale jak se ods. X na WC ptá ods. X, zda byl jeho test v pořádku. Dále měl ods. X sdělit, že „s tím pitím to byl dobrý nápad, že mu to vyšlo a že jim nikdo neuvěří.“ Dne 15. 10. 2020 byl k věci též vyslechnut ods. X, který uvedl, že viděl ods. X, jak na kulturní místnosti sypal něco do plastové nádoby ods. X. Dále též uvedl, že společně s ods. X slyšel ods. X říkat, že „se mu to povedlo jim to tam hodit“ a, že „jim nebude nikdo věřit“. Výpověď potvrdil ods. X, přičemž dodal, že mu ods. X ukazoval na kalendáři, kdy žalobce a ods. X „udělá“. Téhož dne vypověděl ods. X, že mu ods. X na WC řekl, že se „těch dvou zbavil“. Dále uvedl, že za ním přišel den před testem žalobce a sdělil mu obavy, že na něj ods. X „něco chystá“. Ods. X dne 3. 11. 2020 vypověděl, že není pravdou, že by někomu něco dal do pití a že se na něj ostatní vězni domluvili.

15. Dne 9. 11. 2020 byla žalobci dána možnost vyjádřit se k všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. V této souvislosti opět uvedl, že žádnou zakázanou látku neužil. Dne 10. 11. 2020 byl žalobci rozhodnutím vedoucího oddělení výkonu trestu žalované uložen kázeňský trest podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal stížnost k řediteli žalované dne 10. 11. 2020, které bylo vyhověno rozhodnutím ze dne 18. 11. 2020, č. j. VS-174952-12/ČJ-2020-801332, neboť byly po prostudování rozhodnutí zjištěny nedostatky kázeňského řízení a uložení trestu nebylo řádně odůvodněno.
16. V rámci dalšího šetření byli vyslechnuti svědci ods. X, ods. X, ods. X a ods. X. Ods. Xa ods. X se ve svých výpovědích ze dne 5. 1. 2021 shodli, že slyšeli ods. X, jak říkal, že žalobce a ods. X „udělal na drogy“. Dne 13. 1. 2021 vypověděl ods. X, že slyšel, jak ods. X řekl ods. X, že se ods. X konečně zbavili, protože nepůjčoval tabák. Ods. X téhož dne vypověděl, že nikoho neviděl, že by nějakou drogu požil, ani neviděl nikoho, že by něco sypal jiným odsouzeným do pití.
17. Dne 14. 1. 2021 byl žalobce znovu seznámen s důkazními prostředky a byla mu dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem. Ten v této souvislosti uvedl, že již nemá, co by dalšího uvedl a trval na svých předchozích vyjádřeních.
18. Na základě výše uvedeného bylo dne 18. 1. 2021 vydáno rozhodnutí vedoucího oddělení výkonu trestu žalované, kterým byl žalobci uložen kázeňský trest podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS umístění do uzavřeného oddílu na 28 dnů s výjimkou doby stanovené k plnění určených programů zacházení, nepodmíněně. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce dne 18. 1. 2021 stížností k řediteli žalované. Tvrdil především, že věc nebyla dostatečně prošetřena, výpovědi svědků, které svědčili v jeho prospěch, nebyly brány v potaz a odůvodnění rozhodnutí je téměř totožné jako odůvodnění rozhodnutí ze dne 10. 11. 2021, které bylo již dříve ředitelem žalované zrušeno. Tato stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta napadeným rozhodnutím dne 25. 1. 2021 s tím, že na základě zjištěných skutečností není pochyb, že by žalobce kázeňský přestupek spáchal, jelikož nebylo prokázáno podání zakázané látky žalobci jinou osobou a přítomnost látky byla v jeho těle prokázána testem.

V. Posouzení věci soudem

19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

20. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí pověřených zaměstnanců žalované o uložení nepodmíněného kázeňského trestu umístění do uzavřeného oddělení na dobu 28 dnů podle § 46 odst. 3 písm. f) ZVTOS, na který je třeba ve světle judikatury Ústavního soudu (srov. nález ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08) nahlížet jako na trest představující závažný zásah do základních práv odsouzeného, za kázeňský delikt, který je trestním obviněním ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013-36, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
21. Podle § 46 odst. 2 ZVTOS lze za kázeňský přestupek odsouzenému uložit kázeňský trest. Odst. 3 uvedeného ustanovení vymezuje druhy kázeňských trestů. Ustanovení § 47 ZVTOS pouze stručně stanoví, že kázeňský trest lze uložit, jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Podle § 51 ZVTOS vykonávají kázeňskou pravomoc nad odsouzenými generální ředitel Vězeňské služby a ředitelé věznic; jiní zaměstnanci Vězeňské služby mohou kázeňskou pravomoc vykonávat, pokud k tomu byli zmocněni generálním ředitelem Vězeňské služby nebo s jeho souhlasem ředitelem věznice. Podle § 52 odst. 1 ZVTOS má odsouzený právo do 3 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podat proti němu stížnost. Odkladný účinek má jen stížnost proti uložení kázeňského trestu propadnutí věci. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení platí, že o stížnosti rozhodne do 5 pracovních dnů od jejího podání ředitel věznice nebo k tomu zmocněný zaměstnanec Vězeňské služby. K rozhodnutí o stížnosti nelze zmocnit zaměstnance, který kázeňský trest uložil nebo který rozhodl o zabránění věci. O stížnosti proti rozhodnutí ředitele věznice rozhodne generální ředitel Vězeňské služby.
22. Forma zavinění kázeňského přestupku není v ZVTOS stanovena. Zákon upravuje pouze požadavek subjektivně zaviněného porušení povinnosti, pořádku nebo kázně. Při analogickém užití § 15 odst. 1 zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, a ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 101/2014-26) se pro odpovědnost fyzické osoby za přestupek podle tohoto zákona vyžaduje zavinění, přičemž postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. K odpovědnosti za kázeňský přestupek tak obdobně postačí zavinění z nedbalosti. V případě porušení zákazu konzumovat návykové látky ZVTOS úmyslné zavinění nevyžaduje, postačí tedy taktéž zavinění z nedbalosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 6 As 303/2016-37).
23. O kázeňském přestupku se rozhoduje v kázeňském řízení dle procesních pravidel shora popsanych. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, se na řízení dle § 76 ZVTOS neužije. Z judikatury vyplývá (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2015, č. j. 30 A 87/2013-46, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013-34), že se na řízení o kázeňských trestech odsouzených podle § 177 odst. 1 správního řádu užijí základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 správního řádu. Ačkoli na rozhodnutí o kázeňských trestech odsouzených nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť v kázeňských řízeních vystupuje významněji požadavek na flexibilitu a rychlost rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase (viz

usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008,

sp. zn. I. ÚS 1785/08, či ze dne 4. 2. 2010, sp. zn. II. ÚS 3239/09), stále se musí jednat o rozhodnutí založená na dostatečně objasněném skutkovém základu, náležitě odůvodněná, včetně vypořádání námitek odsouzeného. Odsouzený má právo vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí, má právo navrhnout důkazy, má právo proti rozhodnutí o kázeňském trestu podat stížnost a svou stížnost odůvodnit, a to buď písemně, nebo ústně. Skutečnostmi, které ve věci kázeňského přestupku odsouzený uvede, včetně důvodů stížnosti, se musí příslušný zaměstnanec žalované rozhodující o vině a kázeňském trestu odsouzeného zabývat, což musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí.

24. V přezkoumávaném kázeňském řízení byl žalobce stíhán za požití návykové látky, v čemž kázeňské orgány spatřovaly porušení § 28 odst. 1 a odst. 3 písm. b) ZVTOS. Kázeňské řízení je dle své povahy sankčním řízením, proto v něm nelze zcela rezignovat na některé ústavně garantované zásady, včetně zásady presumpce neviny, které se žalobce v žalobě podle jejího obsahu dovolává. Dle této zásady je třeba obviněnému vinu prokázat. Případné rozumné pochybnosti nelze bez dalšího vyložit v neprospěch obviněného. Naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Soud je toho názoru, že postup užitý v kázeňském řízení této zásadě neodpovídal. Provedenými důkazy bylo zjištěno pouze to, že v moči žalobce byla nalezena návyková látka. Tuto skutečnost lze označit za jednoznačně prokázanou. Prokázáno však již nebylo, že by ji žalobce vědomě požil. Aby se totiž mohlo jednat o kázeňský přestupek podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody v návaznosti na porušení § 28 odst. 3 písm. b) tohoto zákona, muselo by ze strany žalobce dojít k její zaviněné konzumaci, která musí být v řízení žalobci prokázána.
25. Kázeňské orgány žalované provedené důkazy, zejména výpovědi svědků, vyhodnotily tak, že jelikož nelze jednoznačně prokázat ods. X, že by hodil do pití žalobci návykovou látku, užil ji žalobce jednoznačně sám. Tento postup hodnocení důkazů ovšem není v souladu se zásadou presumpce neviny, neboť prokázána musí být vina žalobce. Zároveň je nutné zabývat se subjektivní stránkou na jeho straně. Případné zavinění se žalobce po celou dobu kázeňského řízení snažil vyvrátit svojí obhajobou postavenou na argumentaci kontaminace nápoje zakázanou látkou ze strany cizí osoby. Tato obhajoba žalobce se přitom nejvíce jako zcela nepravděpodobná či nemyslitelná, a to zejména s přihlédnutím k dalším provedeným důkazům, kdy žalobcovu verzi podpořilo hned šest svědků. Povinností kázeňských orgánů proto bylo se touto obhajobou zabývat. Přesto vedoucí oddělení výkonu trestu žalované v prvostupňovém rozhodnutí bez dalšího uznal žalobce vinným. Během celého řízení nebylo žádným způsobem zjišťováno, jakým způsobem se nalezené látky do těla žalobce dostaly, přičemž potřeba tohoto zjištění je významná především s ohledem na způsob obhajoby žalobce. Taktéž není možné tvrdit, že by žalobce na svou obhajobu neuvedl žádné významné skutečnosti a navrhl toliko výslech svědků. Soud v tomto bodě připomíná, že není povinností žalobce prokázat svoji nevinu. Jak již bylo uvedeno výše, je naopak povinností žalované, v souladu se zásadou presumpce neviny, prokázat žalobci zaviněné porušení jeho povinností.
26. V daném případě žalobce tvrdil, že je možné, že mu jiný odsouzený dal zakázanou látku do nápoje. Jiný svědek potvrdil, že ods. X s nádobou, ze které žalobce pije, v rozhodném období manipuloval. Celkem šest svědků potvrdilo, že se totožný odsouzený nechal slyšet, že se žalobce zbaví, případně později, že se mu jeho plán povedlo provést. Tato zjištění nebyla v rozhodnutí prvostupňovém, ani v napadeném rozhodnutí žádným relevantním způsobem hodnocena. Zjištěné skutečnosti přitom měly vést k dalšímu dokazování, jelikož založily důvodnou pochybnost o vině žalobce. Dále je nutné konstatovat, že nebyl zajištěn

žádný přímý důkaz, který by prokazoval, že žalobce zakázanou látkou disponoval nebo že by ji vědomě požil. V posuzovaném případě tak nelze pouze na základě pozitivního výsledku orientačního vyšetření moči bez dalšího dojít k závěru o zaviněném porušení zákonem stanovené povinnosti nekonzumovat návykové látky žalobcem (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018-50).

27. Soud taktéž považuje za nutné připomenout, že rozhodnutí ze dne 10. 11. 2020, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 46 odst. 1 ZVTOS, bylo zrušeno na základě stížnosti žalobce. V novém řízení vypovídali další dva svědci, kteří potvrdili žalobcovu verzi událostí, tedy v podstatě potvrdili pochybnost o zaviněném požití zakázaných látek. I přes tuto skutečnost bylo dne 18. 1. 2021 vydáno rozhodnutí, kterým byl žalobce opětovně uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 46 odst. 1 ZVTOS. V odůvodnění tohoto rozhodnutí byly sice výše uvedené svědecké výpovědi zmíněny, zároveň byly však zhodnoceny tak, že nesouvisí s předmětem šetření v rámci kázeňského řízení. Soud v tomto bodě nerozumí argumentaci kázeňských orgánů žalované, jelikož předmětné výpovědi se předmětu šetření přímo dotýkají. Stejně jako další dvě svědecké výpovědi, které byly hodnoceny obdobně. Kázeňské orgány žalované tedy dle vlastní argumentace nezjistily nové skutečnosti. Okolnosti případu se od situace popsané v rozhodnutí ze dne 10. 11. 2020, zrušené ředitelem žalované, nijak nezměnily. Přesto bylo přikročeno k uložení kázeňského trestu. Takový postup není souladu se zásadami správního trestání. Z totožného skutkového stavu nebyl důvod vyvodit odlišný právní závěr. V případě, kdy kázeňské orgány žalované rozhodly o vině žalobce, měly svá předchozí zjištění doplnit o takové skutečnosti, které by případ osvětlily, zbavily jej pochybností a vinu žalobce dostatečně prokázaly. S pochybnostmi svědčícími ve prospěch žalobce se však kázeňské orgány žalované nijak nevypořádaly a spokojily se pouze s úvahou, že pokud nebylo prokázáno cizí zavinění, je automaticky prokázáno zavinění žalobce. Soud se však s tímto názorem neztotožnil a vzhledem k výše uvedenému jej považuje za nesprávný. Lze dodat, že s argumentací o časové neshodě přišla žalovaná teprve ve vyjádření k žalobě, v napadeném rozhodnutí nebyly provedené důkazy z tohoto pohledu hodnoceny. Soud proto nemohl k takové úvaze přihlídnout.
28. Protože se kázeňské orgány žalované dostatečně nezabývaly žalobcovou verzí o možné intoxikaci ve formě podaného nápoje a chybně hodnotily důkazy v rozporu se zásadou presumpce neviny, trpí jejich rozhodnutí vadami podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., neboť jimi zjištěný skutkový stav nemá oporu v provedeném dokazování.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušil a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V novém řízení ředitel žalované příslušný k rozhodnutí o stížnosti žalobce opětovně posoudí jeho stížnost proti uložení kázeňského trestu, a to při vázanosti právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s.. Pro další průběh kázeňského řízení to znamená, že pokud by se nepodařilo nedostatky v zjištěném skutkovém stavu odstranit a stále by existovaly pochybnosti o vině žalobce, musí být postupováno ve prospěch žalobce podle zásady *in dubio pro reo*.
30. O žalobě soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí rušil pro vady řízení.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

32. Vzhledem k tomu, že v řízení byl zcela úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na plnou náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení osvobozen od placení soudních poplatků a jediný účelně vynaložený náklad, který mu podle obsahu spisu vznikl, bylo poštovné za dvě podání doručovaná soudu. V prvním případě v souvislosti s podanou žalobou ve výši 26 Kč (výši poštovného soud ověřil z webových stránek České pošty, s.p.), v druhém případě v souvislosti se zasláním doplnění žaloby, taktéž ve výši 26 Kč. Soud proto uložil žalované povinnost žalobci nahradit náklady v celkové výši 52 Kč.
33. V řízení byl sice plně procesně úspěšný žalobce, který byl rozhodnutím krajského soudu zcela osvobozen od soudních poplatků, soud však nerozhodl o přenosu poplatkové povinnosti podle § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích na procesně neúspěšnou žalovanou, protože žalovaná coby organizační jednotka státu je od soudních poplatků podle § 11 odst. 2 písm. a) tohoto zákona osvobozena.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. květen 2021.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu